

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

Περ. Β'. Έτος 35^{ον}

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1934

Άρ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Κοινωνική ἀποστολή τοῦ Πολυτεχνικοῦ Συλλόγου.
ΕΜΜ. ΛΟΥΛΑΚΑΚΗ.—Ἡ Ναξία Σμύρις.
Θ. ΧΑΡΙΤΑΚΗ.—Ἡ Σιδηρουργία ἐν Ἑλλάδι.
Κ. Δ. ΑΓΓΕΛΙΔΗ.—Ἡ κατ' ὄροφον δι' ὕδατος θέρμανσις.
Συγκοινωνιακά—Πολοδομικά—Τουριστικά.
Αἱ ἐργασίαι τοῦ Πολυτεχνικοῦ.

Ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ: Ο ΑΓΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΡΕΣΙΝ

Ἐλέχθη ὅτι ἡ ζωτικότητα καὶ ἡ μακροζωία τοῦ Πολυτεχνικοῦ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι εἶναι τὸ ἀρχαιότερον τεχνικὸν Σωματεῖον, εἰς τὸ ὅτι παρέσχε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὸ ὅτι συνδέει ὄχι μόνον μηχανικοὺς καὶ ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανολόγους ἀλλὰ καὶ χημικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γεωλόγους καὶ βιομηχάνους.

Ἐπίσης ἐλέχθη ὅτι ὁ Πολυτεχνικὸς Σύλλογος, ὡς ἀνεξάρτητον σωματεῖον, ἔχει ἐλευθερίαν δράσεως τὴν ὅποιαν δὲν ἔχει τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον λόγῳ τῆς ἐπισήμου αὐτοῦ ὑποστάσεως, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ παραλληλισμὸς ὅτι ὁ Πολυτεχνικὸς εἶναι ὡς πρὸς τὸ Τεχνικὸν Ἐπιμελητήριον ὅ,τι ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος καὶ ὁ Σύνδεσμος Βιομηχάνων εἶναι ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον. Ἄλλ' ὁ παραλληλισμὸς οὗτος δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀκριβής. Διότι ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Βιομηχάνων ἔχουν προορισμὸν νὰ ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὰ ἐπαγγελματικά συμφέροντα τῶν τάξεων πὺν ἐκπροσωποῦν, ἐνῶ ὁ Πολυτεχνικὸς δὲν εἶναι ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον. Πρὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Τεχνικοῦ

Ἐπιμελητηρίου ἡσχολεῖτο ὁ Σύλλογός μας καὶ μὲ τὰ ἐπαγγελματικά ζητήματα τῶν μελῶν του, ἀνέκαθεν ὅμως εἶχε κύριον σκοπὸν αὐτοῦ τὴν ἀπὸ ἐπιστημονικῆς, τεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως ἐξυτηρέτησιν τοῦ τόπου.

Τὸ ἰδανικὸν τοῦτο ἐνέπνευσε πάντοτε τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίθησαν εἰς τὸ παρελθὸν οἱ ἀείμνηστοι Πολυτεχνικοὶ Κορδέλλας, Κυπάρισος Στέφανος, Νικόλαος Τριανταφυλλίδης, Φωκίων Νέγρης, Ἡλίας Ἀγγελόπουλος καὶ ἄλλοι.

Ἄλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις καλῆ εἶναι ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἐξυτηρέτησιν τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλὰ πὺ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τοῦ Συλλόγου:

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ δὲν εἶναι ἐκ πρώτης ὄψεως καταφανῆ, οὔτε καὶ ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία συνήθως δὲν ἐμβαθύνει πολὺ, ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς γενομένης ἐργασίας καὶ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων. Τὰ μέλη ὅμως τοῦ Πολυτεχνικοῦ γνωρίζουν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ἂν καὶ ὀλίγα, ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀσήμαντα καὶ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ προσγενομένου καλοῦ ἐπαρκεῖ διὰ τοὺς πολυτεχνικοὺς, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπελθούσα ὠφέλεια παραγνωρίζεται ἢ καὶ κάποτε οὐδὲ κἂν γνωρίζεται παρὰ τοῦ κοινοῦ.

Οὔτω ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Συλλόγου διὰ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως δὲν ἐπετεύχθη μὲν ἡ διευθέτησις τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἐζητούσαμεν

ἵνα ἡ πόλις καταστῆ ὠραία, ἀνταξία τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀγόνων τοῦ Πολυτεχνικοῦ προήλθον πολλά ἀγαθὰ, ὅπως συνοικισμοὶ τινες τέλειοι ἀπὸ ἀπόψεως οὐρβανισμοῦ, διόρθωσις καὶ καλλωπισμὸς πολλῶν σημείων καὶ πλατειῶν τῆς πόλεως ὡς καὶ ἐνασχόλησις μὲ τὰ ζητήματα τῆς πολεοδομίας τῶν προϋσταμένων τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν ὡς καὶ πολλῶν νεωτέρων συναδέλφων, ὡς καὶ τῶν ἰθύνοντων τὸν κλάδον ἀνωτέρων δημοσίων λειτουργῶν, οἵτινες ἐν τέλει καὶ μετέβησαν αὐτοπροσώπως πρότινων ἐτῶν εἰς τὰ συνέδρια τῶν πόλεων εἰς Βερολίνον καὶ ἀλλαχοῦ, προσέβησαν δὲ καὶ εἰς δημοσίας διαλέξεις ὅπου ὑπεστήριξαν ὅλα ὅσα ἡμεῖς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπεδεικνύομεν καὶ ἐζητούσαμεν. Ἐπίσης σημαντικὸν ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ἰδρυσις τῆς Ἀνωτάτης Πολεοδομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἧς ἡ δρασὶς παρὰ τὴν ἔλλειψιν μέσων, τὰς ἐμφανιζομένας διοικητικὰς δυσχερείας καὶ τὴν πάντοτε ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῶν ἰδιωτῶν, παρέχει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν κλάδον τοῦτον.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Γουδὶ, ναὶ μὲν δὲν ἐπετύχομεν νὰ μετατοπισθῆ ἡ στρατιωτικὴ πόλις εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπετύχομεν νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ Πανεπιστημιακὴ πόλις καὶ πολλαὶ νέαι ἐγκαταστάσεις τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ Γουδί, ἀδιάφορον ἂν ἡ Πανεπιστημιακὴ αὕτη πόλις δὲν ἔλαβε τὴν τελείαν μορφήν ἣν ἐζητούσαμεν. Ἐπίσης ἐπετύχομεν νὰ ὀρισθῆ ἡ ἠχώρος διὰ τὸ τὸ ἄλσος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν Ὑμηττὸν ὡς καὶ νὰ ἀφεθῆ ἡ ἠχώρος ἐπαρκῆς καὶ κατάλληλος διὰ τὸ ἀθλητικὸν κέντρον, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδρυσιν μὲ πολλοὺς ἀγῶνας ἐζητήσαμεν.

Ἐπίσης εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἑλληνικοῦ λιγνίτου ἔμμεσον ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τοῦ Πολυτεχνικοῦ ὑπῆρξεν ἡ ληφθεῖσα νομοθετικὴ πρόνοια.

Ὅσαύτως ὁ Πολυτεχνικὸς πρῶτος ἔρριψε πρότινων ἐτῶν τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως οικονομο-τεχνικοῦ Συνεδρίου οὕτινος καὶ συνέταξε πλήρη ὄργανισμὸν. Ἀδιάφορον ἂν τὸ ὑπουργεῖον, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, δὲν παρῆξει τὴν ὑποσχεθεῖσαν χρηματικὴν ἀρωγὴν πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ Συνεδρίου. Ἡ ἐργασία τοῦ Πολυτεχνικοῦ ὅπως δὴποτε ἐκαρποφόρησε καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ παρὰ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου ὀργάνωσις τῶν οικονομικοτεχνικῶν διαλέξεων αἱ ὁποῖαι ἔσχον τὴν γνωστὴν ἐπιτυχίαν.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν καὶ πολλὰ ἄλλα παραδείγματα ἀμέσων καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀφανῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Πολυτεχνικοῦ, π. χ. κατόπιν σχεδίων τοῦ Πολυτεχνικοῦ περὶ διασχίσεως τῆς Ὀμοιοῖας ὑπὸ τῶν ὀχημάτων, ἐπιμήκυνσις τοῦ τραμ Λαρίσης—Ὀμοιοῖας μέχρι Παγκρατίου κτλ.

Ὁ Πολυτεχνικὸς κρίπτει τὸν καλὸν σπόρον καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἀδιάφορον ἂν τὸ φυτὸν δὲν φύεται πάντοτε, ἐφόσον τὸ ἔδαφος τοῦ τόπου μας δὲν εἶναι ἀτυχῶς πρόσφορον. Ἀδιάφορον ἂν φυόμενον τὸ φυτὸν παραλαμβάνεται ἀπὸ ἄλλους καλλιεργητὰς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν λαμβάνει πάντοτε τὴν ἐπιθυμητὴν τελείαν κατεύθυνσιν, ἀδιάφορον ἂν οἱ καρποὶ δρέπονται ἀπὸ ἄλλους. Ἀδιάφορον ἂν τὸ ὅπως δὴποτε ἐπιτυγχανόμενον ἀποτέλεσμα εἶναι ἀπολύτως δυσανάλογον πρὸς τοὺς καταβληθέντας κόπους. Πάντως παράγεται ποσοστὸν βεβαίον ἀγαθοῦ διὰ τὴν κοινονίαν καὶ διὰ τὸν τόπον καὶ τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὰ μέλη τοῦ Πολυτεχνικοῦ.

Ἡ ἀνιδιοτελής προσήλωσις εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν πρὸς τὰ βελτίω προόδον εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν παρελθουσῶν Βαλκανικῶν Διασκέψεων ἐν Κων]πόλει, Τοῦρκος Καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς, εἰς διάλεξίν του ἀνέπτυξε τὴν θεωρίαν ὅτι ἐκτὸς τῶν γνωστῶν δύο ἐνστικτῶν τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου, ἦτοι τοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τοῦ τῆς ἀναπαραγωγῆς, φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του καὶ **τρίτον ἐνστικτον** τὸ ὠθοῦν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιδιώκῃ ἀνιδιοτελῶς τὴν βελτίωσιν, τὴν προόδον καὶ τὴν τελειοποίησιν. Τὸ αἶσθημα τοῦτο βεβαίως εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀνεπτυγμένον εἰς τὰ διάφορα ἄτομα, ἀλλὰ πάντως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐμφοροῦνται ἔστω καὶ ἀσυναισθήτως ἀπὸ τὴν τάσιν νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ βελτίω. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ αὐτοθυσία τῶν ἡρώων οἱ ὁποῖοι προσφέρουν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν προόδον.

Ἐν μέσῳ τῶν συγκρουομένων συμφερόντων καὶ παθῶν, ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν, ὁ Πολυτεχνικὸς ἔχει συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς του, ἣτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν κοινῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεώς του, θὰ προσπαθῆσῃ δὲ νὰ κρατᾷ πάντοτε ἀνημμένην τὴν δάδα τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ, τοῦ κοινωφελούς καὶ ἀνθρωπιστικοῦ ἔργου του.

Θὰ προσπαθήσῃ νὰ διατηρήσῃ ἀνημμένην

τὴν φλόγα ταύτην ὅσον δῆποτε ἀμυδρὰν καὶ ἂν τὴν περιορίζουν αἱ συνθῆκαι τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐκτέλεσις δὲ τοῦ καθήκοντος τούτου δικαιολογεῖ πλήρως τὴν ὑπαρξίν τοῦ Πολυτεχνικοῦ καὶ ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἀμοιβὴν τῶν μελῶν του.

Ἡ ΝΑΞΙΑ ΣΜΥΡΙΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ σμύρις εἶναι ὄρυκτον πετρωματικὸν σκληρότατον μῆγμα κρυσταλλωμένου ὀξειδίου τοῦ ἀργιλίου, ἥτοι Κορουνδίου καὶ ὀξειδίου τοῦ σιδήρου, μὲ ἀναλογίαν δύο πρὸς ἓνα.

Ὅσον μεγαλύτερον εἶναι τὸ ποσοστὸν τοῦ Κορουνδίου, τόσον ἡ ποιότης αὐτῆς εἶναι καλύτερα. Καστανόχρους ἐξωτερικῶς ἐμφανίζει θραυομένη χροῶμα σιδηρομέλαν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ κοίτασμα αὐτῆς εὐρίσκεται ἐν τῷ ἀσβεστολίθῳ μειγμένον μετὰ διαφόρων ἄλλων προσμίξεων. Εἶναι οὐσία λειαντικὴ καὶ στιλβωτικὴ καὶ χρησιμεύει διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν μηχανῶν, τῶν μετάλλων, τῆς ὑέλου, τῶν μαρμάρων καὶ παντὸς σκληροῦ ἐν γένει ἀντικειμένου.

Κατὰ τὴν χρῆσιν ἀναμιγνύεται μὲ ἔλαιον μὲν προκειμένου περὶ λειάνσεως τῶν μετάλλων, μὲ ὕδωρ δὲ εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν σκληρῶν λίθων. Διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὑφίσταται κοινοποίησιν εἰς μύλους ἐκ γάλβου σκληροτάτου καὶ ἐκ τῆς κόνεως κατασκευάζονται καὶ παρῴσιαζονται εἰς τὸ ἐμπόριον τὰ σμυριδόχαρτα (γυαλόχαρτα), σμυριδόπανα, σμυριδοακόνας, σμυριδοτροχοὶ κτλ., τὰ ὅποια ἀποτελοῦν εἶδος πρώτης ἀνάγκης διὰ τὴν βιομηχανίαν.

Ἡ Ναξία Σμύρις ἦτο ἀνέκαθεν καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα γνωστὴ, δι' αὐτῆς δὲ ἐλείπον τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους. Εὐρίσκεται ἐγκατεστημένη εἰς τὴν ΒΑ ἀκτὴν τῆς νήσου Νάξου, ἡ ὁποία εἰς τὸ μέρος αὐτὸ, εἶναι καθ' ὄλοκληρον ἄγονος καὶ βραχώδης, ἐν ᾧ εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα ἡ βλάστησις εἶναι πλουσία καὶ οἱ κάτοικοι ἀποζοῦν ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς ἀμπέλου, τῶν ἐσπεριδοειδῶν καὶ τῆς δενδροκομίας.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐδικῶν τὰ σημερινὰ ἐν ἐνεργείᾳ κοιτάσματα ἀποτελοῦν παραφυσικῶς κεντρικοῦ τινος σμυριδικοῦ πυρῆνος, εὐρισκόμενου εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄρους εἰς ποσότητας ἀνεξαντλήτους.

Ἡ τακτικὴ καὶ ὀποσδῆποτε συστηματοποιημένη αὐτῆς ἐκμετάλλευσις χρονολογεῖται ἀπὸ 300 μόλις ἐτῶν, ἀφ' ἧς σημειοῦνται καὶ σημαντικαὶ παραγγελίαι τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ 1625 παραγγέλθησαν ἐξ Ἰταλίας 200 miliaria d'ispiriglio, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸ σχετικὸν ἐμπορικὸν συμφωνητικόν. Μέχρι τοῦ 1847 ἡ Ναξία Σμύρις δὲν εἶχε συναγωνιστὴν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Ἀμερικανὸς ὄρυκτολόγος Smith ἀπὸ τεμάχια, τὰ ὅποια ἔφερεν εἰς Σμύρην πλανόδιος ἀκονιστῆς καὶ σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Ρῶσος γεωλόγος Tchihatcheef ἀνεκάλυψαν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κοιτάσματα σμυρίδος. Ἀλλὰ καὶ ἡ σμύρις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἦτο γνωστὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καλυφθεῖσα ἔπειτα μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν διὰ προσχώσεων. Τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ Plinius «Naxiae laus maxima fuit mox armenicae».

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρίου, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξωρύσαστο ὁ μόλυβδος καὶ κυρίως ὁ ἄργυρος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ὁ Σεοπέρης ὀδηγηθεὶς ἀπὸ τὰς ἐκκαμινεύσεις ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε πάρει ἔρμα Ἰταλικὸν πλοῖον, ἀνεκάλυψε τὰ σημερινὰ μέχρι πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν πλήρῳ ὀργασμῷ μεταλλεῖα.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Μικρασιατικῆς σμυρίδος συνέπεσε μὲ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν, ἐξηκολούθουν ἀτελευτήτως βυζαντινολογοῦντες, περὶ τῆς συνταγματικότητος ἢ μὴ τῶν προκηρῦξεων τῆς ἐνοικιάσεως τῆς Ναξίας Σμυρίδος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ὄντως τὸ τότε ἰσχύον Σύνταγμα εἰς τὸ ἄρθρον 16 ὥριζεν ὅτι διάθεσις ἐθνικῆς περιουσίας δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ νόμου. Τινὲς τῶν βουλευτῶν ἐθεώρουν τὴν ἐκδοσιν νόμου μὴ ἐπείγουσαν ἐφ' ὅσον ὑπαρχόντων ἀποθεμάτων δὲν ἐκινδύνευε δῆθεν νὰ ὑποστῇ ζημίαν τὸ Δημόσιον. Οὕτω ἡ Ναξία σμύρις ἔμεινεν ἀνεκμετάλλετος ἐπὶ δετίαν, καθ' ἣν αἱ τιμαὶ ἀνῆλθον εἰς ὑψηλότατα ἐπίπεδα καὶ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐδικῶν πρὸς ἀνακάλυψιν νέων πηγῶν. Ἄλλη σειρὰ χαρακτηριστικῆ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν τὸ 1848 ὁ Tchihatcheef πρὸς τὸν γάλλον συνάδελφον του Elie de Baumont, τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Παρισινῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Ἀναφέρων τὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ σμυρίδος, συνεπέρανεν ὅτι «πρόκειται